

VERSEK.

Reményik Sándornak.

VALAKI MÉGIS OTTMARADT...

Levélben olvastam :... «csak a rég meghalt János bácsi képét hagytam a falon. Föléje tűztem egy meglőtt madár szárnyát és reábiztam a kicsi házat.»

*A tűzhely füstje megszőkött,
az élet elpártolt a háztól.
Egy lélek mégis ottmaradt
s vigyáz tovább: a néma pásztor.*

*Ott él a zárt ablak mögött
s neszel, ha tél haragja rázza.
Sarokba tett halászbolom
s halásztarisznyám megvigyázza.*

*S őrizni hosszú tél után
kiballag holdas éjidőre,
ha hívják künn a csillagok
a nagydíófás hegytetőre.*

*Amíg a lomb között halad,
pár vadveszőt lemetsz a kacra.
Őreg szemével féltve néz
a sárguló kajszin-barackra.*

*Most fényben ül, most meglapul,
árnyékkal rejti most az éjjel.
A pipafüstje elvegyül
a vadvirág lehelletével.*

*Az ösvény harmatos fűvét
csizmásan is alig tapossa.
A fényködös hegyoldalon
magasra nő, lilokzalosra.*

*S mikor a hajnal csúcsot ér
s fészken az első cinke rebben,
a puszta házba visszalér
s tovább vigyáz a holt keretben.*

GYÜMÖLCSOLTÓ.

*A néma telken láttalak.
Bimbózott sűrűn már a kertünk.
Mély volt a szíved és sötét.
Minket kerestél. Nem jeleltünk.*

*Tűz gyúlt a szomszéd ják alatt.
Szélben körülölelt a füstje.
Aztán kék szárnyal szállt tovább
szagos fűzekre, víz-ezüstre.*

*A mozduló erők között
sokáig álltál gyenge vállal.
Tudtad, hogy nincs több jegyvered
ütközni végzettel, halállal.*

*Aztán gondoltál, messze ránk,
két csillapító barna szemre.
Kolostor-csendre Váradon.
Egy kézre. Tán az én kezemre.*

*S indultál vissza. Vert a fény.
Csodálkoztál : a nap ragyoghat?
A lelkedben, mint drága súlyt,
hordoztad a szelíd halottat.*

Áprily Lajos.